

ANALIZA KULTU BIBLIJNEGO.

Autor: DR Dunn.

Termin „kult” jest często używany w luźny sposób, odnosi się do różnych warunków i niesie ze sobą kilka konotacji. Być może kult został przypadkowo zdefiniowany poprzez klasyczne użycie tego słowa i pewne rytualne formy czynności religijnych. Każdy powinien być świadomy biblijnej koncepcji kultu, jego wolności i możliwych form wyrazu.

Historycznie rzecz biorąc, ludzie ufali gwiazdom, składali hołd wyimaginowanym postaciom niebieskim, ofiarowywali słońce i rozpoznawali pewne potężne elementy natury. Żydzi mają swojego Jehowę, chrześcijanie swojego Chrystusa, buddyści swojego Buddę, a muzułmanie swojego Allaha. We wszystkich przypadkach zachowanie ludzi można częściowo wyjaśnić w kategoriach hołdu, szacunku, honoru, służalczości i uległości.

Aby ustalić, w jaki sposób Bóg objawił się w odniesieniu do akceptowalnego kultu, rozważymy kilka wersetów. Najpierw zostanie przeprowadzony przegląd Starego Testamentu, następnie Serce Człowieka, a na końcu przegląd odniesień do Nowego Testamentu. To studium zakończy się podsumowaniem, najlepiej jak potrafimy, znaczenia kultu uznanego przez Boga.

Przegląd Starego Testamentu

Wgląd w elementy kultu w odniesieniu do Starego Testamentu można uzyskać poprzez studiowanie kilku wybitnych postaci. Osoby, które zostaną szczegółowo omówione poniżej, to Kain i Abel, Noe, Abram, Mojżesz i Aaron, Dawid, Ezechiasz i Anna.

Wyjątkowe ofiary Kaina i Abela silnie sugerują akty kultu, chociaż Kain dowiedział się, że Pan nie liczył się z jego darem. Ofiara Abela została przyjęta. Ofiara Kaina została odrzucona. Na podstawie relacji z Księgi Rodzaju czytelnik może się zastanowić, czy składniki te były nieautoryzowane, czy też coś innego, na przykład postawa Kaina lub jego charakter, przeszkodziło przyjęciu jego daru (Rdz 4 werset 3 do 7). Apostoł Paweł skomentował to wydarzenie w Liście do Hebrajczyków 11, gdzie stwierdził, że z powodu wiary ofiara Abela była lepsza niż ofiara Kaina.

Jeśli chodzi o Noego, Księga Rodzaju 6 werset 10 stwierdza, że znalazł łaskę w oczach Pana i był posłuszny wszystkiemu, co Pan nakazał. Po opuszczeniu arki Noe zbudował Bogu ołtarz i składał Mu na nim ofiary całopalne. Autor Księgi Rodzaju mówi, że Pan dobrze przeczuł te ofiary i w rezultacie zawarł przymierze tęczy.

Abram także złożył Panu ofiary całopalne. Ofiara jego syna Izaaka w Księdze Rodzaju 22 była czymś wyjątkowym. Abram otrzymał konkretne instrukcje i zastosował się do nich. Dla nas jednak istotne jest to, że Abram zdefiniował swoje postępowanie wobec Izaaka jako oddawanie czci.

Zanim przejdziemy dalej, zauważmy, że w przytoczonych powyżej przykładach kult zawierał elementy posłuszeństwa, składania ofiar, specjalnych aktów hołdu i wiary.

Historia narodu żydowskiego i jego wielkiego exodusu z ziemi egipskiej pod przywództwem Mojżesza i Aarona znajduje się w Księdze Wyjścia. Czytelnik zostaje wprowadzony w Święto Przaśników i wydarzenie Paschy. Mojżesz nauczał lud: „I będziecie przestrzegać tego wydarzenia jako nakazu dla siebie i waszych dzieci na wieki”. W następnych latach obrzęd paschalny miał być wyjaśniany jako „ofiara paschalna” dla Pana; ofiara nawiązująca do pierwotnej ofiary paschalnej. Pismo Święte mówi: „Lud pokłonił się i oddał cześć”.

Mojżesz otrzymał od Pana szereg przykazań, które miały stanowić podstawę żydowskiego prawa cywilnego i religijnego. Wśród słynnych Dziesięciu Przykazań znalazło się następujące: „Nie będziecie oddawać czci bogom obcym”. Przykazanie to odzwierciedlało intensywną zazdrość Pana o uwagę, służbę i hołd składany bogom i bożkom jakiegokolwiek podobieństwa. Wniosek jest taki, że Pan zrównał służbę i oddanie z oddawaniem czci. Wniosek ten jest dodatkowo wzmocniony w wydarzeniach z Księgi Wyjścia 32 werset 8, gdzie znajdują się słowa Pana: „Stworzyli sobie stopionego cielca, oddali mu pokłon i złożyli mu ofiary, i oświadczyli: To jest twój Bóg, Izraelu, który was wyprowadził z ziemi egipskiej.”

W Księdze Wyjścia 34 Mojżesz spotyka się z Panem i „w oddawaniu czci pochyla się nad ziemią”. W tym przypadku uwielbienie obejmowało modlitewną prośbę do Pana w imieniu narodu izraelskiego połączoną z poczuciem pokory. Księga Wyjścia 34 zawiera także Prawo przestrzegania przymierza, które wiąże się z oddawaniem czci.

Inne aspekty oddawania czci podane są w Księdze Wyjścia 35, wersecie 21. Ludowi nakazano składać datki i siłę roboczą na budowę świątyni. „I wszyscy, których serce go poruszało, i wszyscy, których duch go poruszał, przychodzili i przynosili datki Pańskie na pracę przy Namiocie Spotkania i na całą jego służbę, i na święte szaty”. Nacisk położony jest tutaj na duchowe zaangażowanie i otwarte serce.

Przez całą swą karierę Mojżesz napominał swój lud, aby przestrzegał praw, ustaw, przykazań i zarządzeń Pana. Posłuszeństwo wraz z modlitwą, służbą, oddaniem, okazanym poddaniem, ofiarami, czynnościami rytualnymi oraz poruszeniem serc i duchów można utożsamić w sferze uwielbienia. Powyższe odniesienia ilustrują ponadto te elementy kultu zarówno w sposób formalny, jak i nieformalny. W swoim podsumowaniu zapisanym w Księdze Powtórzonego Prawa 30 Mojżesz przedstawia bardzo istotny kontrast do kultu; życie z błogosławieństwami lub śmierć z przekleństwami. Innymi słowy, uwielbienie przedstawiano jako ciągłe i skupiające się na sposobie życia.

Inne przykłady oddawania czci są obfite w Starym Testamencie. Wystarczy wziąć pod uwagę słowa Dawida, Salomona, Daniela i wielu innych, aby zobaczyć ten fakt. Próbując uzyskać wgląd w historię otaczającą kult Starego Testamentu, zacytujemy jeszcze tylko kilka wersetów Starego Testamentu.

W Psalmie 2 wersecie 11 Dawid nakazał ludowi oddawać cześć ze czcią i radować się ze drzeniem. W modlitwie zapisanej w Psalmie 86 Dawid mówi, że wystawianie imienia Bożego oznacza oddawanie czci. Dawid nawoływał lud do wielbienia Pana w Psalmie 95: „Przyjdźcie, radośnie śpiewajmy Panu, stańmy przed Jego oblicze z dziękczynieniem, radośnie wykrzykujmy Mu psalmy. Przyjdźcie, oddajmy pokłon i kłaniajmy się klękniemy przed Panem, naszym Stwórcą”.

Wielu królów izraelskich po Dawidzie i Salomonie nie postępowało sprawiedliwie w oczach Pana. Zignorowali księgę Prawa Pańskiego daną przez Mojżesza. Było jednak dwóch królów, którzy próbowali przywrócić drogi Pana. Zburzyli bożki znajdujące się na wyżynach i nauczyli lud poświęcać się Panu. Królowie Ezechiasz i król Jozjasz wyróżniają się oddaniem Bogu i odnawianiem właściwego kultu, zwłaszcza w odniesieniu do kultu Paschy. 2. Księga Kronik 29 opisuje działania króla Ezechiasza w związku z przywróceniem obrzędu Paschy. Z tej okazji na kult paschalny składały się: całopalenia, pieśni przy akompaniamencie tręb (czyli instrumentów Dawida), pieśni chóru podczas nabożeństwa zgromadzenia, przejawy pokory – kłanianie się oraz pieśni uwielbienia i radości. Doświadczenia króla Jozjasza opisane są w 2. Księdze Kronik 34 i 35. Werset 31 rozdziału 34 opisuje przymierze, które król Jozjasz zawarł z Panem: „Przestrzegać Jego przykazań, Jego świadectw, i Jego ustaw całym swoim sercem i całą swą duszą. ”

Rozdział 1 Pierwszej Księgi Samuela opisuje wzruszającą historię Anny. Jej łono było zamknięte i prosiła Pana, aby spojrzął na jej niedolę i wspomniał o niej. Kult Anny składał się z ofiary, intensywnej modlitwy i ślubowania. Powiedziała: „Wylałam duszę moją przed Panem” (1 Samuela 1 werset 15). Biblia mówi, że Pan o niej wspomniał, a ona przypominała sobie o swoim ślubie oddania Samuela Panu.

We wszystkich powyższych przykładach ujawniają się pewne cechy charakterystyczne, które stanowią ramy kultu Pana w granicach Starego Testamentu.

Podsumowując, można zaobserwować następujące elementy:

- Posłuszeństwo konkretnym i ogólnym poleceniom.
- Prezentacja ofert.
- Specjalne akty hołdu.
- Komunikacja bezpośrednio i poprzez modlitwę.
- Konkretnym przykładem rytuału była pamiątka Paschy.
- Służba i oddanie.
- Składki dary pracy.
- Zaangażowanie duchowe.
- Cześć.
- Chwała imienia Bożego.
- Pieśni przy akompaniamencie trąbek.
- Pieśni chóralne, pieśni pochwalne i radosne.
- Pokora.
- Śluby.

Elementy te zostały uformowane zarówno w aspekty formalne, jak i nieformalne i zostały zidentyfikowane jako kult. Części formalne zawierały czynności rytualne nakazane przez Pana; takich jak składanie ofiar całopalnych na ołtarzach i przestrzeganie przepisów związanych z pierwszym przymierzem. Paweł komentuje w Liście do Hebrajczyków 9 werset 1 formalności pierwszego przymierza: „pierwsze przymierze zawierało przepisy dotyczące boskiego kultu i ziemskiej świątyni”, a w wersecie 9 „zgodnie z którymi składane są zarówno dary, jak i ofiary, które nie mogą uczynić czciciela doskonałym w sumienie.” Część nieformalna znalazła odzwierciedlenie w zaangażowaniu serca w prowadzenie życia podobającego się Panu. Mojżesz nadał właściwą postawę umysłu: „Położyłem przed tobą życie i śmierć, błogosławieństwo i przekleństwo. Wybierz więc życie abyście żyli wy i wasze potomstwo, miłując Pana, Boga waszego, słuchając Jego głosu i trzymając się Go mocno”. Oddawać cześć znaczy żyć; w przeciwnym razie trzeba umrzeć.

Serce Człowieka.

Wtedy Bóg rzekł: Uczynimy człowieka na Nasz obraz, podobnego Nam i niech panuje nad całą ziemią. Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz. Stworzył go Pan Bóg człowieka z prochu ziemi i tchnął w jego nozdrza dech życia i człowiek stał się istotą żywą z duszą wieczną.

Tak więc stworzenie Boże zwane człowiekiem stało się istotą żywą, istotą mającą emocje, pragnienia, uczucia, umysł i duszę oraz posiadającą zdolność do rządzenia, panowania i podejmowania decyzji.

Zapytany przez faryzeuszy o największe przykazanie, Jezus odpowiedział: „Kochaj Pana, Boga swego, całym swoim sercem i całą swoją duszą, całym swoim umysłem, całą swoją mocą. To jest pierwsze i największe przykazanie. I drugie jest podobne do niego. : «Kochaj bliźniego swego jak siebie samego». Całe Prawo i Prorocy opierają się na tych dwóch przykazaniach”.

Paweł, odnosząc się do głoszenia, stwierdził: „Ale nie wszyscy byli posłuszni ewangelii. Mówi bowiem Izajasz: «Panie, kto uwierzył naszej opowieści?» Wiara zatem rodzi się ze słuchania, a słuchanie ze słowa Bożego. Ale ja mówię: czy oni nie słyszeli? Tak, rzeczywiście: «Ich dźwięk rozszedł się po całej ziemi, a ich słowa aż po krańce świata»”.

W pewnym sensie słuchanie może obejmować czytanie, w tym sensie, że informacja jest przekazywana od autora do czytelnika w taki sam sposób, jak gdyby była mówiona. Dlatego słyszenie obejmuje otrzymywanie informacji, zarówno dźwiękowych, jak i wizualnych. Ale wiara to coś więcej niż tylko słuchanie i czytanie, jak widać powyżej. Dlatego wiara i słuchanie wymagają czegoś więcej niż tylko zdobywania wiedzy i zrozumienia. Tak naprawdę, aby wzbudzić wiarę w wiarę, w sercu człowieka (nie w fizycznej pompie krwi) musi wydarzyć się coś, co powoduje pewien rodzaj działania. „Istotnie, gdy poganie, którzy nie mają Prawa, z natury czynią to, czego Prawo wymaga, być może sprawiedliwość, miłosierdzie, pokorę i wierność, sami dla siebie stanowią prawo, chociaż Prawa nie mają, gdyż okazują że wymagania prawa są zapisane w ich sercach, ich sumienie o tym świadczy, a ich myśli to oskarżające, to już nawet broniące ich”.

Czym więc jest serce człowieka? Czy jest to jego umysł, intelekt, proces myślowy, siedlisko emocji, wewnętrzne ja, sumienie, dusza, ludzki mózg, centralny procesor człowieka z dużą pamięcią wewnętrzną, prawdopodobnie podobną do komputera)?

W New Bible Dictionary można znaleźć następujący opis i definicję „serca”.

A. Fizyczne lub przenośne 29 razy.

B. Osobowość, życie wewnętrzne lub charakter ogólnie 257 razy.

C. Emocjonalne stany świadomości, 166 razy, odurzenie, radość, smutek, niepokój, odwaga, strach i miłość.

D. Działalność intelektualna 204 razy, uwaga, refleksja, pamięć, zrozumienie, umiejętności techniczne.

mi. Wola lub cel 195 razy, jest to jedno z najbardziej charakterystycznych zastosowań tego terminu. Na podstawie H. Wheelera Robinsona.

W Nowym Testamencie robi to serce nie traci całkowicie swojego fizycznego odniesienia, ponieważ jest wykonany z „ciała”, ale jest siedzibą woli, intelektu i uczuć. Oznacza to, że serce jest najbliższym terminem Nowego Testamentu oznaczającym całość człowieka.

„Hebrajczycy myśleli w kategoriach subiektywnego doświadczenia, a nie obiektywnej, naukowej obserwacji, i w ten sposób uniknęli współczesnego błędu nadmiernego podziału na segmenty. Zasadniczo był to cały człowiek, ze wszystkimi jego atrybutami fizycznymi, intelektualnymi i psychicznymi, o których myślał i mówił Hebrajczyk, a serce było pomyślane jako centrum rządzące tym wszystkim. To serce czyni człowieka lub zwierzę tym, czym jest i kieruje wszystkimi jego działaniami. Charakter, osobowość, wola i umysł to współczesne terminy, które odzwierciedlają w pewnym sensie znaczenie słowa „serce” w jego biblijnym użyciu.

„Jahwe zna serce każdego i nie daje się zwieść pozorom, lecz jednak godną modlitwą jest, aby zbadał, poznał serce i je oczyścił. Celem niegodziwych musi być „nowe serce”, a to będzie oznaczać, że prawo Boże nie będzie już jedynie zewnętrzne, ale będzie „wypisane w sercu” i oczyszczone.

„Tak więc należy strzec serca, źródła wszelkich pragnień, i do tego dąży nauczyciel pozyskać serce swego ucznia na właściwą drogę.

„Tylko ludzie czystego serca ujrzą Boga i to dzięki zamieszkaniu Chrystusa w sercu przez wiarę święci mogą zrozumieć miłość Boga.

Ludzki mózg jest centrum kontroli całej ludzkiej działalności. Wszystkie jego funkcje razem wzięte tworzą całego człowieka, osobę,

- a. Część fizyczna, która przetwarza wszystkie dane i informacje związane z istotnym funkcjonowaniem organizmu.
- b. Część umysłowa wydaje się być tą częścią mózgu, która odbiera fakty i inne informacje zewnętrzne w celu przetwarzania, analizowania, sortowania, porównywania, przechowywania i wyszukiwania potrzebnych do podejmowania decyzji i można ją nazwać częścią intelektualną.
- c. Część emocjonalno-duchową często nazywa się sercem, wewnętrznym człowiekiem lub siedliskiem emocji. To tutaj można znaleźć miłość, nienawiść, strach, odwagę, zaufanie, uczciwość, sumienie, charakter i uczucia. Należy zauważyć, że sumienie można

wytrenować, aby akceptowało różne standardy etyczne, charakter może stać się dobry lub zły, a uczucia mogą opierać się na opinii lub przekonaniu, a nie na wiedzy i faktach.

Wniosek.

Serce Jest tą częścią człowieka stworzoną na podobieństwo Boga i niekoniecznie musi być całkowicie fizyczna. Człowiek może ćwiczyć swoje serce w dobrym lub złym celu. Człowiek ma oddawać cześć w swoim sercu.

Królestwo Boże nie przyjdzie po waszej uważnej obserwacji i ludzie nie będą mówić: „Oto jest” lub „Tam jest”, ponieważ królestwo Boże jest w was”.

Kult człowieka musi być autentyczny i prawdziwy; duchem i prawdą, uczuciami i wzruszeniami. Jakakolwiek czynność wykonywana po prostu „w celu wykonania” polecenia lub „wypełnienia” jakiegoś postrzeganego wymagania lub z poczucia obowiązku, wydaje się być praktyką rytualną mającą na celu zasłużenie na zbawienie.

Przegląd Nowego Testamentu.

Istnieje wiele fragmentów Nowego Testamentu, które bezpośrednio odnoszą się do jakiegoś aspektu kultu. Zostaną one początkowo rozważone w celu zidentyfikowania elementów lub cech, które koniecznie definiują kult. Większość tych cech będzie miała charakter pozytywny, ale niektóre będą wynikać z negatywnej krytyki różnych scenariuszy.

Elementy kultu Nowego Testamentu.

Jako przykład odkryliśmy, że służba czemuś lub osobie stanowi oddawanie czci z punktu widzenia Starego Testamentu, czy to bożkom, czy Panu. Cecha ta jest również przeniesiona do nauk Nowego Testamentu. Chrystus położył duży nacisk na właściwie ukierunkowaną służbę, gdyż karcąc szatana, Chrystus zacytował Powtórzonego Prawa 6 werset 13: „Będziecie oddawać cześć Panu, Bogu swemu, i służyć tylko Jemu”. Paweł stwierdza, że nie pozostajecie w tyle w pilności, gorliwi duchem, służąc Panu. Służba oznacza oddawanie czci, ale nie wyłącznie. Co więcej, nasza służba może być źle ukierunkowana i jako taka nie być korzystna dla Pana.

Jeśli służba ma być odpowiednio kierowana, posłuszeństwo konkretnym i ogólnym przykazaniom musi być czymś bardzo podstawowym w oddawaniu czci. Chrystus doświadczył następującej rzeczy: „Chociaż był Synem, nauczył się posłuszeństwa z tego, co wycierpiał”. W Kolosan 1 werset 10 Paweł mówi o konieczności „podobania się Mu pod każdym względem”. Nowo wierzący, który został skazany i który odczuwa potrzebę okazywania czci i bojaźni, przejawia pokorę.

Jednakże Chrystus w swoim przemówieniu do Samarytanki położył nowy nacisk na oddawanie czci. Rzucił wyzwanie tradycji, stwierdzając, że ani góra Garizim, do której domagali się Samarytanie, ani Jerozolima, gdzie gromadzili się Żydzi, nie jest preferowanym miejscem kultu. Zamiast tego nadszedł czas, „teraz jest, kiedy prawdziwi czciciele będą oddawać cześć Ojcu w Duchu i prawdzie. Dla takich ludzi Ojciec stara się być Jego czcicielami. Bóg jest Duchem i ci, którzy Go czczą, muszą oddawać cześć w Duchu i prawdzie”. Aby oddawanie czci było skuteczne, musimy zrozumieć, co tu mamy na myśli. Bez wątpienia nacisk kładzie się na duchowe, a nie

fizyczne miejsce kultu. Prawdziwe uwielbienie jest autentyczne, wierne i szczerze, odpowiadające temu, co jest pożądane i przyjemne. Kult duchowy angażuje serce i duszę, tę wewnętrzną część człowieka stworzoną na obraz Boga. Koncepcja ta stanowi poważną zmianę w polityce; Paweł nauczał Kościoł w Kolosan, że Chrystus przybił Stare Prawo do krzyża, wypełniając je w ten sposób.

Innym odniesieniem w tym kierunku jest List do Filipian 3 werset 3. Paweł mówi, że chrześcijanie czczą w Duchu Bożym i chlubią się w Chrystusie Jezusie, nie pokładając ufności w ludzkich tradycjach.

Teraz chrześcijanie są w stanie zmierzyć, czy są prowadzeni przez Ducha Pana, porównując swoje zachowanie z pożądanymi cechami określonymi w Piśmie Świętym. Paweł wymienia cały szereg duchowych atrybutów w swoich listach do kościołów w Rzymie, Galacji, Efezie i Kolosach. Fragmenty te idą dalej, ponieważ przedstawiają kontrast pomiędzy cechami niższej natury człowieka i cechami człowieka duchowego. Te pierwsze wywodzą się z pożądliwości człowieka; te ostatnie wywodzą się z pragnienia chodzenia z Bogiem. Alegoria wprowadzona przez Pawła w Liście do Galacjan ukazuje wewnętrzny konflikt w człowieku. Sam Paweł doświadczył tego wewnętrznego konfliktu.

Charakter chrześcijański charakteryzuje się miłością, radością, pokojem, cierpliwością, wytrwałością, wytrwałością, uprzejmością, dobrocią, wiernością, łagodnością i panowaniem nad sobą. Wszystko to pozwala na oddawanie czci w Duchu, ponieważ oddają cześć naszemu Panu. Chrześcijanie mają naśladować Boga, mieć skłonność do przebaczenia, mieć czułe serce, wypowiadać słowa budujące i wykazywać się samodyscypliną. Rzymian 12 werset 1 opisuje ostateczną kwestię: „Oddawajcie ciała swoje jako ofiarę żywą i świętą, przyjemną Bogu, co jest waszą duchową służbą uwielbienia”.

Paweł mówił o duchowym zachowaniu, duchu uwielbienia, w przeciwieństwie do światowego zachowania. Oznacza to, że większość ludzi prezentowała normę niekorzystną w oczach Pana. Chrześcijanie mają mieć inną normę. Mają być oddzieleni w duchu uwielbienia Pana, który jest ciągły i który obejmuje cechy honoru, służebności, posłuszeństwa, szacunku, czci, pokory itp. Mają być napełnieni duchem, aby prowadzić swoje życie według wysoki poziom, porozumiewający się poprzez „rozmowę między sobą przez psalmy, hymny i pieśni duchowe, śpiewając i grając w sercu Panu; zawsze dziękując za wszystko w imieniu Pana naszego Jezusa Chrystusa Bogu i Ojcu; i bądźcie sobie poddani w bojaźni Chrystusowej”.

Poniższe dwa kluczowe fragmenty wzmacniają ten temat;

- A. „Abyście postępowali w sposób godny Pana i podobali mu się pod każdym względem, wydając owoc w każdym dobrym dziele i wzrastając w poznaniu Boga”.
- B. „Niech Słowo Chrystusowe mieszka w was obficie, z całą mądrością, nauczając i napominając się wzajemnie przez psalmy, hymny i pieśni duchowe, z wdzięcznością śpiewając Bogu w sercach waszych. I cokolwiek czynicie słowem lub czynem, wszystko czyńcie w imię Pana Jezusa, dziękując przez Niego Bogu Ojcu”.

Najważniejszą kwestią jest to, że mamy mieć Boga na tronie w naszych sercach; mamy pielęgnować pożądane cechy osobowości, jak to ilustruje Pismo Święte. W tych warunkach istnieje środowisko kultu. Honor, szacunek, posłuszeństwo i miłość będą uznawane zarówno w sposób dorozumiany, jak i wyraźny.

Inne nabożeństwo.

Podjęto próbę prawidłowego zidentyfikowania aspektów kultu, które skupiają uwagę na naszym Panu. Kult ten został określony jako prawdziwy i autentyczny, obejmujący pożądane elementy zawarte w Piśmie Świętym. Jednakże Pismo mówi o próżności, ignorancji, zorientowaniu się na diabła i bożków, zorientowaniu się na ludzi, uwielbieniu aniołów i estetyki lub natury. Pismo Święte uważa, że ich formaty mają cechy kultu. O wydarzeniach związanych z kultem powszechnie mówi się negatywnie i sprzeciwia się prawdziwemu wielbieniu. Do rozważenia podano następujące przykłady.

Ignoranckie uwielbienie.

W rozmowie Chrystusa z Samarytanką zdefiniowano nie tylko duchowy aspekt prawdziwego wielbienia, ale także kwestię kultu w ignorancji. W Jana 4 wersecie 27 Jezus oznajmił kobiecie, że naród samarytański oddawał cześć Bogu w nieświadomości. Zbawienie pochodziło od Żydów, jednak oba narody unikały stosunków narodowych, częściowo ze względu na podtekst etniczny.

Pusty kult Samarytan utożsamiany z: „Tak więc ci Samarytanie bali się Pana, ale służyli także swoim bożkom (umieszczonym w domach górskich); podobnie swoim dzieciom i wnukom, jak to czynili ich ojcowie [tradycja], tak też czynią ten dzień.” Paradoksalnie bali się Pana, a mimo to oddawali cześć swoim bożkom. W grę wchodzi co najmniej dwie lekcje. Po pierwsze, powinniśmy zbadać pod kątem prawdy tradycje przekazywane przez każde pokolenie. W powyższym przypadku ignorancja i fałszywy kult były propagowane przez pokolenia i pokolenia. Po drugie, Samarytanie, jako grupa etniczna, byli dla Żydów nie do przyjęcia. To środowisko napięć rasowych i bariery być może utrudniały Samarytanom akceptowalne oddawanie czci. Musimy wystrzegać się dumy rasy, dziedzictwa, statusu społecznego i tradycji.

W rozmowie z mieszkańcami Aten Paweł rozpoznał ich kulturę religijną. Ale przyznał także, że nieświadomie oddawali cześć nieznanemu Bogu”. Paweł rozróżnia formę oddawania czci, obejmującą bożki, świątynie, obrazy, dzieła sztuki, srebro, kamienie itp., od wielbienia prawdziwego. Popiera słowa Mojżesza, Dawida, Salomona i innych, „aby szukali Boga, czy może nie mogliby Go namacać i znaleźć, choć nie jest on daleko od każdego z nas; bo w Nim żyjemy, poruszamy się i istniejemy.” Ich oddawanie czci było nieświadome, ze względu na sposób, w jaki próbowali komunikować się z Panem i docierać do niego. A jednak mieli formę oddawania czci, ponieważ ich działania obejmowały służbę, dary i reorganizację. Uwielbienie może być ciągłą relacją z Bogiem.

Całkiem prawdopodobne, że w Kościele w Koryncie istniał kult ludowy. W 1 Liście do Koryntian 1 werse 12 Paweł omawia podziały w zborze ze względu na osobowości; „każdy z was mówi: «Ja jestem Pawła» i «Ja Apollosa», «Ja Kefasa» i «Ja Chrystusa». Podziały te mogły być wynikiem zboru złożonego z grup etnicznych. Paweł służba skierowana była przede wszystkim do pogan, być może Apollo do Greków, a Piotr do Żydów. Niebezpieczeństwo polegało na tym, że uwaga i

cześć skupiały się głównie na poszczególnych nauczycielach, a nie wyłącznie na Chrystusie. Ta polaryzacja uniemożliwiała istnienie sprzyjającego środowiska do prawdziwego wielbienia. Lekcja dla nas jest następująca: nasza wiara powinna opierać się na Chrystusie, a nie na dominującej osobowości chrześcijańskiej.

Kult Anioła

Paweł wspomina o kulcie aniołów w Kolosan 2 werset 8, sugerując również warunki oddawania czci regulowane przez naturę, tradycje, filozofie ludzkie itp. Pamiętaj, że Kolosy były wystawione na wpływ Żydów, Greków i innych intelektów.

Daremne uwielbienie.

Chrystus zgañił faryzeuszy i uczonych w Piśmie, którzy ze względu na tradycję unieważniali Słowo Boże. Jego odpowiedź brzmiała: „Lud ten czci mnie wargami, lecz sercem swym jest daleko ode mnie. Ale na próżno mi cześć oddają, nauczając jako nauk swoich i przykazań ludzkich”. Chrystus określił tych ludzi jako obłudników. Próżne oddawanie czci może nastąpić poprzez oddawanie się tradycyjnym obrzędom bez świadomości swoich motywów; może to nastąpić w okolicznościach podjęcia pewnych działań bez zaangażowania prawego serca.

Próżne wielbienie jest także widoczne w liście Pawła do Kościoła w Galacji (rozdział 3). Chrześcijanie ci otrzymali ducha poprzez słuchanie z wiarą, jednakże powrócili do Prawa i próbowali uzyskać usprawiedliwienie na podstawie uczynków Prawa. To próżne oddawanie czci było wynikiem niewystarczającej wiary; nie mogli dalej wzrastać w Chrystusie.

Kult diabła i bożków wspomina Jan w Objawieniu 9 wersecie 20. „Ale pozostali ludzie, którzy nie zostali zabici przez te plagi, nie odwrócili się od dzieł swoich rąk, aby nie oddawać czci demonom i bożkom ze złota, srebra, miedzi, kamień i drewno, które nie mogą ani widzieć, ani słyszeć, ani chodzić.